NORAKSTS
Lieta Nr. SKA – 16/2007

S P R I E D U M S

Rīgā 2007.gada 4.janvārī

Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments šādā sastāvā:

tiesas sēdes priekšsēdētājs senators N.Salenieks
senatore J.Briede
senatore I.Skultāne

atklātā tiesas sēdē 2006.gada 5.decembrī, piedaloties pieteicējas SIA „Fonekss metāls" pārstāvim */dzēsts vārds un uzvārds/* un atbildētājas Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts ieņēmumu dienesta pārstāvim Raimondam Koņuševskim, izskatīja lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz SIA „Fonekss metāls" pieteikumu par Valsts ieņēmumu dienesta ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmuma Nr.19/5588 atcelšanu, sakarā ar Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 29.maija spriedumu.

Aprakstošā daļa

[1] Valsts ieņēmumu dienesta (turpmāk – VID) Rīgas reģionālās iestādes Tematisko pārbaužu pārvalde no 2002.gada 26.septembra līdz 4.oktobrim veikusi SIA „Fonekss metāls" tematisko pārbaudi par 2002.gada augustu.

Pārbaudes rezultātā konstatēts, ka 2002.gada 26. un 29.augustā SIA „Fonekss metāls" ievedusi muitas zonā kravas, par kurām 2002.gada 30.augustā samaksājusi pievienotās vērtības nodokli (turpmāk – PVN) Ls 5 425,84, kas norādīts kā priekšnodoklis PVN deklarācijā par augustu. Muitas procedūra – ievešana brīvam apgrozījumam – veikta 2002.gada 2. un 3.septembrī. Ņemot vērā minēto, SIA „Fonekss metāls" nebija tiesīga PVN Ls 5 425,80 iekļaut priekšnodoklī 2002.gada augusta PVN deklarācijā.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

VID Rīgas reģionālā iestāde ar 2002.gada 13.novembra lēmumu Nr.4.1.1/28673 noteikusi SIA „Fonekss metāls” papildu samaksai budžetā Ls 10 851,60, tostarp PVN Ls 5 425,80 un soda naudu tādā pašā apmērā.

[2] Izskatījusi SIA „Fonekss metāls” sūdzību par VID Rīgas reģionālās iestādes 2002.gada 13.novembra lēmuma Nr.4.1.1/28673 atcelšanu, VID Rīgas reģionālā iestāde ar 2003.gada 3.janvāra lēmumu Nr.1.3/315 atstājusi spēkā apstrīdēto lēmumu.

[3] Izskatījis SIA „Fonekss metāls” sūdzību par VID Rīgas reģionālās iestādes 2003.gada 3.janvāra lēmumu Nr.1.3/315, VID ģenerāldirektors ar 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 atstājis spēkā apstrīdēto lēmumu.

[4] Rīgas pilsētas Centra rajona tiesā 2003.gada 11.aprīlī saņemts SIA „Fonekss metāls” pieteikums, kurā lūgts atcelt VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 un atmaksāt SIA „Fonekss metāls” nepamatoti piedzīto PVN Ls 5 425,80 un soda naudu Ls 5 425,80. Pieteikums pamatots ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[4.1] SIA „Fonekss metāls” ir izpildījusi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 10.panta pirmās daļas 1.punkta prasības, tāpēc nav saprotams, kāpēc VID, piemērojot sodu, atsaucies uz šo tiesību normu.

[4.2] SIA „Fonekss metāls” ir ievērojusi likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 10.panta otrās daļas prasības, proti, samaksājusi nodokļa rēķinā norādīto nodokļa summu attiecīgajā taksācijas periodā – 2002.gada augustā.

[4.3] SIA „Fonekss metāls” nav slēpusi ar nodokli apliekamo vērtību un nav samazinājusi budžetā maksājamo nodokļu summu, bet reāli pārskaitījusi nodokli budžetā, tādējādi nav pamata piemērot likuma „Par pievienotās vērtības nodokli” 15.panta otrajā daļā paredzētās sankcijas.

[4.4] Konkrētajā gadījumā VID nepamatoti piemērojis likuma „Par nodokļiem un nodevām” 32.panta pirmo daļu, jo sabiedrība ir ievērojusi visas nodokļu likumu prasības un samaksājusi nodokli.

[5] Rīgas pilsētas Centra rajona tiesa ar 2003.gada 27.augusta spriedumu atcēlusi VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 un uzlikusi par pienākumu VID atmaksāt SIA „Fonekss metāls” nelikumīgi piedzītos Ls 10 851,60.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[6] Izskatījusi lietu sakarā ar VID apelācijas sūdzību, Administratīvā apgabaltiesa ar 2004.gada 8.oktobra spriedumu daļēji apmierinājusi SIA „Fonekss metāls" pieteikumu un atcēlusi VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 daļā par pienākuma uzlikšanu samaksāt valsts budžetā papildu aprēķināto nodokļa summu Ls 5 425,80.

[7] Izskatījis lietu sakarā ar SIA „Fonekss metāls" kasācijas sūdzību un VID kasācijas sūdzību, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ar 2005.gada 30.marta spriedumu atcēlis Administratīvās apgabaltiesas 2004.gada 8.oktobra spriedumu daļā, ar kuru noraidīts SIA „Fonekss metāls" pieteikums par VID lēmumu daļā par soda naudas uzlikšanu, un lietu šajā daļā nosūtījis jaunai izskatīšanai Administratīvajai apgabaltiesai. Pārējā daļā spriedums atstāts negrozīts, bet VID kasācijas sūdzība noraidīta.

[8] Atkārtoti izskatījusi lietu, Administratīvā apgabaltiesa ar 2006.gada 29.maija spriedumu atzinusi par pamatotu un apmierinājusi SIA „Fonekss metāls" pieteikumu daļā par VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmuma Nr.19/5588 atcelšanu daļā par soda naudas noteikšanu un atcēlusi no tā pieņemšanas dienas VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 daļā, ar kuru samaksai valsts budžetā noteikta soda nauda Ls 5 425,80. Spriedums pamatots ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[8.1] Lietā ir strīds par to, vai konkrētajos apstākļos VID pamatoti noteicis SIA „Fonekss metāls" soda naudu Ls 5 425,80.

[8.2] Lietā nav strīda, ka konkrētajā gadījumā SIA „Fonekss metāls" nodokļu summu Ls 5 425,80 varēja iekļaut tikai 2002.gada septembra PVN deklarācijā, kā arī par to, ka attiecīgie nodokļi budžetā samaksāti. Minēto konstatējusi apgabaltiesa, izskatot lietu apelācijas kārtībā, un par pamatotu atzinis Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments. Izskatot šo lietu kasācijas kārtībā, Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments ir atzinis, ka likumdevēja mērķis nebija nostādīt vienādā situācijā un vienādi sodīt nodokļu maksātāju, kurš patiesi samazina nodokļu bāzi, un nodokļu maksātāju, kurš ir uzrādījis deklarācijā visu ar nodokli apliekamo vērtību. VID konkrētajā gadījumā nepamatoti nav izmantojis likumā paredzēto rīcības brīvību, kas reglamentēta likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]panta pirmajā daļā un izpaužas iespējā samazināt kontroles rezultātā uzlikto soda naudu, izvērtējot izdarītā pārkāpuma būtību un raksturu.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

Šādos apstākļos VID pārsūdzētais lēmums daļā par soda naudas Ls 5 425,80 noteikšanu nav tiesisks.

[8.3] Nav pamatots pieteicējas pārstāvja apelācijas instances tiesas sēdē izteiktais lūgums uzdot atbildētājam par pienākumu grozīt 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 daļā par soda naudu, piemērojot likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 35.panta 2.[1]daļu. Pieteicējas pārstāvis tiesas sēdē uzturēja pieteikumu, kurā lūgts minēto lēmumu atcelt. Turklāt apgabaltiesai nav pamata spriedumā norādīt iestādei par minētās tiesību normas piemērošanu, izskatot jautājumu par soda naudas noteikšanu. Konkrētās lietas ietvaros tiesa veic kontroli par 2003.gada 4.marta lēmuma tiesiskumu. Savukārt likuma „Par pievienotās vērtības nodokli" 35.panta 2.[1]daļa spēkā stājās 2005.gada 1.janvārī. Tādējādi minētā tiesību norma pārsūdzētā lēmuma pieņemšanas laikā nebija spēkā un nebija piemērojama. Šīs lietas ietvaros tiesa neveic kontroli par VID ģenerāldirektora 2005.gada 14.decembra lēmuma Nr.19/33795 tiesiskumu.

[9] VID par Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 29.maija spriedumu iesniedzis kasācijas sūdzību, lūdzot atcelt minēto spriedumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesai. Kasācijas sūdzība pamatota ar tālāk norādītajiem argumentiem.

[9.1] Tiesa nav izvērtējusi pieteicējas pārkāpuma būtību un nav konstatējusi soda nesamērību, bet ir atcēlusi VID lēmumu daļā par soda naudas noteikšanu, tikai pamatojoties uz kasācijas instances tiesas spriedumā norādīto secinājumu. Turklāt tiesa nav motivējusi spriedumā secināto, ka pārsūdzētais VID lēmums daļā par soda naudas noteikšanu nav tiesisks. Senāta Administratīvo lietu departamenta norādījumiem lietā un Administratīvās apgabaltiesas secinājumiem par VID lēmumu nav cēloņsakarības. Tiesa, atceļot VID ģenerāldirektora lēmumu un nekonstatējot acīmredzamu soda nesamērību, ir nepareizi interpretējusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]pantu. Apgabaltiesas spriedums neatbilst Senāta Administratīvo lietu departamenta minētās tiesību normas interpretācijai. Senāta Administratīvo lietu departaments spriedumā un blakus lēmumā lietā Nr.SKA-292 atzinis, ka VID lēmums par soda naudas samazināšanu ir jāpieņem, ja pārkāpuma būtība un raksturs ir tāds, ka maksimālais sods būtu acīmredzami nesamērīgs. Līdz ar to tiesa var atcelt VID lēmumus, kuri pieņemti pirms sprieduma un blakus lēmuma lietā Nr.SKA-292 pieņemšanas, daļā par soda naudas aprēķināšanu tikai gadījumā, ja tiesa pati konstatē acīmredzamu nesamērību. Senāta Administratīvo lietu departaments nav noteicis, ka visās lietās, kurās VID lēmuma pieņemšanā, nosakot soda naudas apmēru, nav izdarījis lietderības apsvērumus,

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

VID lēmumi daļā par papildu aprēķināto soda naudu būtu atceļami. Tiesa nav vērtējusi pārkāpuma būtību, kā arī nav konstatējusi soda naudas apmēra acīmredzamu nesamērību ar pārkāpumu.

[9.2] Tiesa spriedumā nav norādījusi pamatojumu visas uzliktās soda naudas atcelšanai. Tiesa, atceļot uzlikto soda naudu 100 procentu apmērā, nav ņēmusi vērā, ka saskaņā ar likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]pantu nodokļu administrācijai ir tiesības samazināt pārbaudes rezultātā uzlikto soda naudu tikai par 70 procentiem.

Tiesa arī nav ņēmusi vērā, ka VID ģenerāldirektors pēc Senāta Administratīvo lietu departamenta sprieduma šajā lietā izskatīja jautājumu par iespējamo soda naudas samazināšanu un to samazināja par 70 procentiem, pamatojoties uz likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]pantu. VID ģenerāldirektora 2005.gada 14.decembra lēmums Nr.19/33795, ar kuru nolemts samazināt audita rezultātā noteikto soda naudu, tiesas sēdē iesniegts Administratīvajai apgabaltiesai. Tiesas sēdē arī norādīts, ka, tā kā VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumā Nr.19/5588 noteiktā soda nauda samazināta par 70 procentiem, VID apelācijas sūdzību uztur daļā par noteikto soda naudu Ls 1 627,74 un lūdz šajā daļā atstāt negrozītu VID ģenerāldirektora lēmumu, bet SIA „Fonekss metāls" pieteikumu noraidīt. No apelācijas instances tiesas sprieduma redzams, ka tiesa izskatījusi lietu sakarā ar VID apelācijas sūdzību sākotnējā tās apjomā. Tādējādi tiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmo daļu. Turklāt tiesa spriedumā nav vērtējusi apstākli, ka VID atcēlis lietā noteikto soda naudu par 70 procentiem.

[9.3] Ņemot vērā iepriekš minēto, tiesa nav noskaidrojusi patiesos lietas apstākļus. Tādējādi tiesa ir pārkāpusi arī Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu un 103.pantu.

[9.4] Tā kā tiesa sprieduma motīvu daļā nav norādījusi konstatētos faktus, pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, un argumentus, ar kuriem noraidīti vieni vai otri pierādījumi, nav devusi konstatēto lietas apstākļu juridisko novērtējumu, kā arī nav izdarījusi secinājumus par pieteikuma pamatotību, tad tiesa nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 307.pantu.

[10] SIA „Fonekss metāls" par kasācijas sūdzību iesniegusi paskaidrojumu, norādot, ka apgabaltiesas spriedums ir pamatots, bet VID kasācijas sūdzība – noraidāma.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[11] Senāta Administratīvo lietu departamenta tiesas sēdē VID pārstāvis uzturēja kasācijas sūdzību, pamatojoties uz tajā norādītajiem motīviem.

SIA „Fonekss metāls" pārstāvis kasācijas sūdzību neatzina, paskaidrojot, ka apgabaltiesas spriedums ir likumīgs un pamatots.

Motīvu daļa

[12] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 347.panta pirmo daļu tiesa, izskatot lietu kasācijas kārtībā, pārbauda lietā esošā sprieduma tiesiskumu un argumentus, kuri minēti kasācijas sūdzībā. Savukārt no minētā likuma 325.panta izriet, ka kasācijas instances tiesas kompetencē ir izvērtēt, vai apelācijas instances tiesa, izskatot lietu, nav pārkāpusi materiālo vai procesuālo tiesību normas.

[13] Administratīvo lietu departaments uzskata par nepamatotu kasācijas sūdzības iesniedzēja argumentu, ka apgabaltiesa, atceļot VID ģenerāldirektora lēmumu bez acīmredzamas soda nesamērības konstatācijas, ir nepareizi interpretējusi likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]pantu.

Administratīvā procesa likuma 350.panta pirmā daļa noteic, ka tiesību normu interpretācija, kas izteikta kasācijas instances tiesas spriedumā, ir obligāta tiesai, kura šo lietu izskata no jauna.

Administratīvo lietu departaments 2005.gada 30.martā izskatīja kasācijas sūdzību par Administratīvās apgabaltiesas 2004.gada 8.oktobra spriedumu, ar kuru, citastarp, noraidīts pieteicējas pieteikums par VID ģenerāldirektora lēmuma atcelšanu daļā par aprēķināto soda naudu. Sprieduma 12. un 13.punktā (lietas 199.–200.lapa), interpretējot likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]panta pirmo daļu, Administratīvo lietu departaments secinājis, ka likumdevēja mērķis nebija nostādīt vienādā situācijā un vienādi sodīt nodokļu maksātāju, kurš patiesi samazinājis nodokļu bāzi, un nodokļu maksātāju, kurš ir uzrādījis deklarācijā visu ar nodokli apliekamo vērtību. VID konkrētajā gadījumā nepamatoti nav izmantojis likumā paredzēto rīcības brīvību, kas reglamentēta likuma „Par nodokļiem un nodevām" 33.[1]panta pirmajā daļā un izpaužas iespējā samazināt kontroles rezultātā uzlikto soda naudu, izvērtējot izdarītā pārkāpuma būtību un raksturu. Neizdarot lietderības apsvērumus rīcības brīvības ietvaros, VID ir pārkāpis samērīguma principu. Administratīvais akts ir acīmredzami nesamērīgs ar sasniedzamo mērķi (nodokļu precīzas iekasēšanas nodrošināšana) un VID, kaut arī varēja, nav samazinājis uzlikto soda naudu. Līdz ar to apgabaltiesas secinājums, ka

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

SIA „Fonekss metāls” pieteikums par soda naudas atcelšanu ir noraidāms, nav pamatots, un spriedums, kā iepriekš minētajā spriedumā norādīja Administratīvo lietu departaments, šajā daļā ir atceļams.

Administratīvā apgabaltiesa, izskatot lietu atkārtoti, izvērtējot lietā esošos pierādījumus un interpretējot likuma „Par nodokļiem un nodevām” 33.[1]panta pirmo daļu atbilstoši šīs tiesību normas interpretācijai, kas sniegta Administratīvo lietu departamenta 2005.gada 30.marta spriedumā, secinājusi, ka pārsūdzētais VID lēmums daļā par soda naudas Ls 5 425,80 noteikšanu nav tiesisks (*sk. apgabaltiesas sprieduma 11. un 12.punktu*). Līdz ar to apgabaltiesa nav pieļāvusi Administratīvā procesa likuma 350.panta pirmās daļas pārkāpumu un nav pamatots kasācijas sūdzības arguments, ka apgabaltiesa spriedumu taisījusi pretēji likuma „Par nodokļiem un nodevām” 33.[1]panta pirmās daļas interpretācijai, kādu sniedzis Administratīvo lietu departaments.

[14] Administratīvo lietu departaments uzskata par nepamatotu kasācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka apgabaltiesa pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmās daļas nosacījumus, izskatot lietu sakarā ar VID apelācijas sūdzību tās sākotnējā apjomā. VID ieskatā apgabaltiesa nav ņēmusi vērā, ka atbildētāja apelācijas sūdzību uzturēja tikai daļā par soda naudu Ls 1 627,74, kura noteikta ar VID ģenerāldirektora 2005.gada 14.decembra lēmumu Nr.19/33795, ar kuru nolemts samazināt audita rezultātā noteikto soda naudu par 70%.

Atbilstoši Administratīvā procesa likuma 302.panta pirmajai daļai apelācijas instances tiesa izskata lietu pēc būtības sakarā ar apelācijas sūdzību tādā apjomā, kā lūgts šajā sūdzībā.

[15] Nepamatots ir VID viedoklis, ka apelācijas sūdzību ir iespējams uzturēt daļā par noteikto soda naudu Ls 1 627,74. VID lēmums par soda naudu nesatur daļas. VID lēmumā gan ir iespējams identificēt divas daļas, vienu – par papildu PVN, otru – par soda naudu. Taču daļa par soda naudu nav sadalīta vēl sīkākās daļās, lai tiesa varētu kādu no tām atcelt. Faktiski VID ir vēlējies nevis lēmuma atcelšanu daļā, bet gan daļas par soda naudas uzlikšanu grozīšanu. Taču tiesa atbilstoši Administratīvā procesa likuma 253.panta trešajai daļai var grozīt administratīvo aktu un noteikt konkrētu tā saturu tikai gadījumos, kas paredzēti likumos. Likumos, kas regulē nodokļu tiesības, nav paredzēta šāda tiesas kompetence. Tādēļ atbilstoši minētā panta pirmajai daļai tiesa, konstatējot administratīvā akta prettiesiskumu, var to atcelt nevis grozīt.

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

[16] Kā redzams no lietas materiāliem, VID ģenerāldirektors ar 2005.gada 14.decembra lēmumu Nr.19/33795 (lietas 213.–215.lapa) nolēmis samazināt pieteicējai audita rezultāta noteikto soda naudu par 70%. Līdz ar to atbilstoši Administratīvā procesa likuma 70.panta trešajai daļai sākotnējais lēmums, ar kuru pieteicējai piemērota soda nauda 100% apmērā, ir zaudējis spēku sakarā ar jauna administratīvā akta izdošanu.

Ņemot vērā, ka atbilstoši Administratīvā procesa likuma 302.panta otrajai daļai apelācijas instances tiesa izskata tikai tos prasījumus, kuri izskatīti pirmās instances tiesā, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka apgabaltiesai nebija tiesiska pamata taisīt spriedumu par VID ģenerāldirektora 2005.gada 14.decembra lēmumu. Taču šis lēmums bija jāņem vērā, izvērtējot jautājumu par VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmuma Nr.19/5588 atcelšanu daļā par soda naudas noteikšanu.

Līdz ar to Administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesa pamatoti atzina par prettiesisku no tā pieņemšanas brīža VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 daļā par soda naudas noteikšanu (*sk. šā sprieduma 13.punktu*), bet kļūdaini atcēla VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmumu Nr.19/5588 daļā, ar kuru samaksai valsts budžetā noteikta soda nauda Ls 5 425,80, jo minētais lēmums bija zaudējis spēku līdz ar 2005.gada 14.decembra lēmuma pieņemšanu.

Tomēr Administratīvo lietu departamenta ieskatā konkrētajā gadījumā, kad tika konstatēts administratīvā akta prettiesiskums no tā pieņemšanas brīža, ievērojot procesuālās ekonomijas principu, iepriekš minētais procesuālais pārkāpums nav pamats apgabaltiesas sprieduma atcelšanai, tā kā VID ģenerāldirektora 2003.gada 4.marta lēmuma Nr.19/5588 atcelšanai daļā, ar kuru samaksai valsts budžetā noteikta soda nauda Ls 5 425,80, vairs nav tiesiskas nozīmes.

[17] Iepriekš minēto apsvērumu dēļ nepamatots ir arī kasācijas sūdzības iesniedzēja viedoklis, ka tiesa, taisot spriedumu lietā, nav noskaidrojusi lietas faktiskos apstākļus, tādējādi pārkāpusi Administratīvā procesa likuma 107.panta ceturto daļu, 103.pantu.

[18] Tāpat nepamatots ir kasācijas sūdzības iesniedzēja arguments, ka, taisot spriedumu, apgabaltiesa nav ievērojusi Administratīvā procesa likuma 307.panta nosacījumus. Proti, kasācijas sūdzības iesniedzēja ieskatā apgabaltiesa sprieduma motīvu daļā nav norādījusi konstatētos faktus, pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi, un argumentus, ar kuriem noraidīti vieni vai otri pierādījumi, nav konstatēto

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com

lietas apstākļu novērtējumu, kā arī nav izdarījusi secinājumus par pieteikuma pamatotību.

Administratīvo lietu departamenta ieskatā apgabaltiesas spriedums ir taisīts, ievērojot Administratīvā procesa likuma 307.panta noteikumus (*sk. apgabaltiesas sprieduma 10.–15.punktu*), citastarp, apgabaltiesas spriedums ietver secinājumus par pieteikuma pamatotību, apgabaltiesa spriedumā norādījusi konstatētos faktus, pierādījumus, uz kuriem pamatoti tiesas secinājumi.

[19] Izvērtējis minētos kasācijas sūdzības argumentus un apgabaltiesas spriedumu, Administratīvo lietu departaments atzīst, ka spriedums ir tiesisks un pamatots, tādēļ atstājams negrozīts, bet kasācijas sūdzība ir noraidāma.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 348.panta 1.punktu un 351.pantu, Latvijas Republikas Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments

n o s p r i e d a

atstāt negrozītu Administratīvās apgabaltiesas 2006.gada 29.maija spriedumu, bet Valsts ieņēmumu dienesta kasācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams.

Tiesas sēdes priekšsēdētājs	senators	*(paraksts)*	N.Salenieks
	senatore	*(paraksts)*	J.Briede
	senatore	*(paraksts)*	I.Skultāne

NORAKSTS PAREIZS

Senators N.Salenieks

Rīgā 2007.gada 4.janvārī

PDF created with pdfFactory Pro trial version www.pdffactory.com